

חורש שליחות

חשה שרון חילץ את עצמו מכת קבלית, חזר בתשובה, וכתב את הלהיט העדכני בתחום ספרי הניו־אייג', החייעץ לכל דורש איך למצוא את הותיב הנוכח לו בנפתולי החיים. אין אדם בלי הצלחות, הוא חשוכוע, ולכל אחד יש שליחות אישית שרק הוא עצמו יכול למלא. רק עם ריח השוקולד עדיין יש לו בעיה ||| **אהוד מקסימוב / צילום: אבישג שאר־ישונ**

ובמקרה שלו מדובר בכישלון מתוק: שוקולד. ב־11 השנים האחרונות הספיק שרון, 38, לחזור בתשובה, להחליץ מתוך כת, להקים אתר ענק ללימודי קבלה, לטייל בחורו, להרצות בפני מאות אלפים, וגם ללמד את סודות הקבלה ללא מעט מפורסמים. את התובנות שאסף במשך השנים הגרושות הללו, שלא לומר הרפתקניות, הוא איגר לתוך ספר מעורר השראה בשם "העולם לא יכול להתקיים בלעדיך" (הוצאת <

"א" ין דבר כזה אדם בלי כישרון", אמר משה שרון בהחלטיות. "זה סיפור שאנשים מספרים לעצמם, כי הם חוששים לגלות את השליחות שלהם וללכת איתה עד הסוף". שרון, מרצה לקבלה ומאמן אישי, כבר מצא את השליחות שלו: עמידה בפני קהל ועזרה לזוגות במשבר. אבל הוא יודע היטב שגם מי שכבר מצא את השליחות שלו אינו מחוסן מפני כישלון.

< פראג), שבו הוא חושף את השיטה למציאת השליחות האישית – ברור יהודית.

כל אחד מסוגל וצריך למצוא את השליחות שלו, טוען שרון בספרו, וגם אם היא נראית קטנה ובלתי מרשימה היא עדיין שליחות. לדוגמה הוא מביא את סיפורה של עוזרת בית, שעושה לדבריו מעשה גדול כשהיא מסייעת לאישה עם עשרה ילדים.

בהא אתה באילו מנוביע בשבילה חזרתמת של השלמה עם מה שיש לה.
היא תקועה, ומכיוון שהיא לא מצאה משהו אחר אתה אומר לה: יתריי מבפומה, זה הייעוד שלך.
”כמי שעובר עם אנשים יש לי תפקיד”, שרון לא מקבל את ההנחה שלי.
”או לעזור להם להבין שהייעוד שלהם נמצא במקום אחר, והם חייבים לנוע אליו ולעזוב את מה שהם עושים כרגע. או לגרום להם להבין שהם עושים שליחות גדולה עכשיו, אבל לא שמים לב אליה. ועדיין, זה לא אומר שהם לא יכולים לעשות שליחות גדולה יותר במקום אחר.

”יש מצבים שבהם אדם יכול לזוז, ויש מצבים שהקב”ה כאילו ’תקע’ אותו בהם. הוא במקום מסוים ולא מוצא מקום אחר, והוא חייב פרנסה. זה לא סתם, כי כנראה איוה עניין. הוא עושה שליחות גדולה מאוד ולא ראה אותה, לכן הוא מתוסכל. יש המון אנשים שעושים שליחות אדירה, אבל פשוט לא קוראים לה כך. הם מכנים את זה עבודה, פרנסה. במקרה של ההזדוית אני אומר לה: ’אין בעיה, הפשי עבודה אחרת, אבל בינתיים – מה שאת עושה הוא לא שליחות גדולה! את קמה בבוקר ומצילה חיים. המעסיקה שלך הרי אמרת לך, ’את המלאך שלי!’.”

אם היא מניעה אלך, היא כנראה לא מתפתת בשליחות שהיא עושה עכשיו, שאתה קורא לה ’גדולה’. מבחינתה זו לא שליחות גדולה.

”לא. היא לא מסתכלת על זה ככה. היא פשוט בודה לראות את מה שאין במקום את מה שיש”.

כולנו כנראה רוצאים בה.

”דבי נתמן אומר: ’ל’ יהיה לך כוח להתפלל אם לא תמצא משהו טוב להודות עליו’. אז כן, לפעמים אתה חייב לזוז מהמקום שאתה נמצא בו, אבל קודם חפש מה יש לך טוב עכשיו. אם תמיד אצא מנקודת ההנחה שה לא המקום שלי, התודעה הוו תלווה אותי הלאה. למשל, בנושא רווקים ורווקות: מי שלא יודע להודות על הרווקות שלו עכשיו, ולומר שעם כל הקושי יש לו הרבה על מה לשמוח – גם כשהוא יתחתן הוא ימצא על מה לא להיות שמח, כי זה סטייט אוף מינינג”.

כשהוא נדפך לאדם נשוי, הוא לא עבר למצב נדדעתי אחר?

”לא, הוא בסך הכול עבר סטטוס. אדם שרגיל למצוא מה לא בסדר במצב הנוכחי ימצא את ההסכנות גם במצב החדש. אני רואה אנשים עייפים ומתוסכלים, לא כי הם לא עושים שליחות גדולה, אלא כי הם פשוט לא מחוברים אליה. הם מחוברים לתגובות שיקבלו, לשכר הנמוך שלהם, לכל מיני דברים – רברים חשובים – אבל לא לשליחות שלהם, שרק הם מסוגלים לעשות באופן המיוחד להם. אם שנים יושב עם בני הזוג שבאו אליו אתמול בעקבות הדצאה שלי, אני לא יודע איך זה היה נגמר. אז אני קם בבוקר בדיעה שהקב”ה עשה אותי בין השאר להציל בתים בישראל, אם אני לא אעשה את זה, מי יעשה את זה? אני קופץ מהמיטה כמו סופרמן עם תחושת שליחות”.

אתה רומז את זה גם בשם הכפר שלך: ’העולם לא יכול בלעדך’.
אבל בעולם העסקים האמריה הוא הפוכה: לכל אחד יש תחליף.

”ו’ אמירה ארגונית, וזו תפיסה הכי מייאשת, הכי אפסית וחכי מתסכלת שיכולה להיות. הקב”ה נתן לכל אחד כלים ייחודיים, וכשהוא יחליט שאותו אדם סיים את תפקידו במקום אחד הוא יעביר אותו למקום אחר. בפרק השני בספר אני נתון את הדוגמה של יונה הנביא ואסתר המלכה, שלה אומר מרדכי: ’כי אם הורשתי תדרישי בעת הזאת ורוח ההצלה יעמוד לילדיהם ממקום אחר ואת ובית אביך תאבדו. הקב”ה ימצא שליח אחר, אבל את תאבדי. אם יונה לא יעשה את שליחותו יימצא שליח אחר, אבל יונה יסבול עקב כך וגם המציאות”.

אתה כותב שגם מאור פנים וטובלב הם שליחות. זה כמו שאומרים על בורה לא נאה במיוחד שהיא נהמרה. אם כל דבר במעט יכול להיות שליחות, אז מאור פנים זו שליחות של יחודים, שלא מוצא משהו קצת יותר גדול ומרשים. לא?

”אני מבדיל בין השליחות המרכזית שלנו ובין השליחות שאנחנו עושים בכל רגע ורגע. לאדם יש שליחות כלפי אשתו והילדים, כלפי אנשים כעבודה, וכלפי אנשים פשוט בו גם פעם אחת. חז”ל אומרים ש’מגלגלין ומת על ידי

צילום: באדינות מרכז תרבותית לקבלה והסדרות

זכאי וחובה על ידי חייב, אז מאור פנים יכול לשנות יום ואפילו חיים של בן אדם. בספר אני מסביר שמי שלא מצא עדיין את שליחותו המרכזית, שלא יסתובב מתוסכל. כי גם מי שעושה עסקים בצורה ישרה ואנשים מסתכלים עליו – זה משפיע, זה עושה משהו בעולם, ואתה לא יודע מה”.

הנשמה שנשאבה

שרון גר במודיעין, נשוי ואב לשלוש בנות. הוא נולד ביקנעם לאם שעבדה בעירייה במשרת חשבת שכר ולאב בעל רשת מזוננים בבית ספר, שבלדבריו ”לא היה להם קשר להוראה או לדת. חילונים לגמרי”. את שנות התיכון העביר בפנימיית שטיינברג בכפרסבא במגמתו פסיכולוגיה וספרות. בתיכון התיידד עם נערה שלמדה קבלה, ולאחר שהשניים נפרדו רצה לדבריו ”לרדת מה ואת הקבלה הזאת. אז בגיל 17 הלכתי ללמוד את זה בכל מיני מקומות, בלי שום רקע מוקדם”.

בתום הלימודים התגייס לצבא ושירת בגדוד 202 של הצנחנים, בתפקיד נהג אמבולנס. לאחר השחרור החל ללמוד פסיכולוגיה בבריאל, ”שם הוציא לי את החשב להיות פסיכולוג”. עם סיום התואר הראשון הלך ללמוד קואצינג, הנחית קבוצות וגיושר. הוא החל לעבוד עם אנשים ולרצות, ולצד זאת המשיך ללמוד קבלה. במשך שנים היה חלק מכת שבה למדו את תורת הסוד. ”ייתכן שהספר שלי נולד בכת ההיא”, הוא אומר, ”כי במקום שאתה חווה מחיקה של ’האני’ מתעורר צורך גדול לחדש אותו אפילו באופן פנטזי, להגיד: לא העולם לא יכול להתקיים בלעדך, בוא תמצא את היעוד שלך; אתה, אתה חזי אצלי”.

”בכת למדנו בעיקר את דרב אשלג, שהוא צדיק עצום. הכתבים שלו שינו לי את החיים. זה היה טוב; הבעיה הייתה בעיקר הורסת מוסביב”.

”העצה עיוורת, חולנית, למי שכונה ’דרב, הגורו שלה. איסור להוציא מילה בלעדיו, שטיפות מוח להפצת התורה שלו, הליכה אחריו בעיוורון ואיסור לעשות דברים נגד הקבוצה. המצווה היחידה שקיימו שם היא מעשר. לגורו. אבל העניין לא היה הכסף אלא לשאוב את הנשמה שלך פנימה”.

למוח?

”מה זאת אומרת? אתה חייל, ותפקידך להפיץ את הידעיונות של הגורו, כדי שהיו לו יותר כבוד ושליטה”. אבל אין רע בלי טוב, כי את אשתו הוא הכיר שם, בכת. ”התחנתי איתה בגיל 25, וכשנולדה הילדה הראשונה פתאום שמתי לב איהו מחיר היא תצטרך לשלם. כל מיני דברים התחילו להפריע לי. בין השאר, רברים הוויים שעשה ’דרב, שלא ראה את האדם היחיד אלא איך הוא מגיע לכמה שיחות אשים”.

עד מורה שרון הרגיש שהשהות שלו בכת אינה מיטיבה

כיהודי. למה זה נקרא סוד? הסוד הוא ש’כלל ופרט שווים’, כפי שמסביר דרב אשלג”.

בספר מצטט שרון לא מעט את דרב יהודה אשלג, מחבר פירוש ”הסולם” לספר הוודו. אני שואל אותו מה חרב אותו במיוחד אליו. ”כל התשובה שלי הייתה דרך דרב אשלג. ככה חזרתי בתשובה לא ידעתי כלום, והתחלתי ללמוד קבלה”.

לכל שיריין אני צינור

בספרו מביא שרון המישה מרדים למציאת השליחות שלנו. אני שואל אותו אם מדובר באיזו נוסחה קבועה. ”אלה תובנות, שחלקן הכרחיות לנוסחה הכילית”, הוא משיב. ”התובנה הראשונה היא שהשליחות היא תמיד כלפי אחרים. לא באת לעולם לעשות שליחות כלפי עצמך. דבר שני, אף אחד לא יעשה במקומך את השליחות. דבר שלישי: כישורן. הכישורנות שלנו רומזים על השליחות שלנו. כל הכישורים מייצרים מארג מיוחד שהוא רק שלנו. מי שברא אותנו לא יוצר כפילויות באותו שטנץ. דבר רביעי: כישולן, שגם הוא מרמז לשליחות. הכישלונות שלנו לא מיותרים. החלק החמישי הוא הקשר לשולח – אצל מי אתה עובד? מול מי אתה עומד? ברגע שאתה יודע שיש שולח אתה מחזיק יותר. אמנם אפשר לעשות שליחות גם בלי קשר לשולח, אבל בדרך כלל המסירות אליה תהיה פחותה”.

התובנה הראשונה שלך והדחייה הגדול בספר הם שתקוין האדם בעולם הוא לא שלו עצמו, אלא בריחו לזולת. אבל מה עם התפתחות אישית? הנשמה עצמית? סיפוק עצמי?

”כל אלו טובים רק כדי שהצינור יוכל לעשות את שליחותו נאמנה. יש ברו, צינור וגינה. הברו הוא הקב”ה, או מי שאני מקבל ממנו כוח. הצינור הוא האדם. הגינה היא הילדים שלי, הלקוחות וכד’. אז הצינור צריך לישון, להתעמל, ללכת לשיעורי תורה, לאכול – ובשלב מה? כדי להיות שליח נאמן – ואז לפי השפה הקבלית הוא ’מְשׁוּוה צורה’ לקב”ה. זה ’זוֹק השתוות הצורה’ שקובע דרב אשלג לפי דברי האר”י הקדוש ב’עץ חיים’. יש רצון להשפיע ויש רצון לקבל; לקב”ה רצון להשפיע, ולנו רצון לקבל. ואו צריך להשתוות צורה אליו. להיות כמוהו אי אפשר, אבל אפשר להיות צינור. צינור אינו הנושא המרכזי, תפקידו להעביר הלאה. כשאדם משאיר חותם על מישורו אחר יש סיפוק עצמי גדול יותר? יש סיפוק עצמי גדול יותר מהחזיר שגדמת למישורו אחר?”

נרמה לי שאין הרבה ספרי קואצינג, בוח לא מחזי’ל, שמירבאים באופן גלוי על תפקיד השולח, מבוי נאותה עושה. האם תעורה נאותה שם אותו במידה לא מעוררת תגובות?נגד של אנשים לא מאמינים, שאומרים: ’אני רוצה להתעסק בעצמי, אני במובחי’?

”מי שבחד להתעסק בעצמו בלבד, להמשיך להיות אגואיסט, שייקח בחשבון שהוא עולל להפך לתא סרטני בגוף האומה”.

למה אגואיסט? אם הוא חלק בריא ושמה ביקום, אז הוא לא תא סרטני, אלא תא שפועל חיוב.

בתי ספר תרניים. הועיקר – אנתנו מכבדים זה את זה”.

שעסוק בעצמו ובכך שהוא מרוווח טוב הוא תא סרטני. הוא רק לוקח. למה לדעתך המחלה הזאת הוגזג? כי הרי כבר אמרנו שהכול אחד. אתה חושב שאין קשר בין התנהגות ארגונית לבין מחלות? כשהתפיסה היא שמעניינים אתי רק בעלי המניעו, והעוברים, נו, שוין, מה שיקבלו יקבלו ואם צריך נחליף אותם – זו לא חשיבה חברתית בריאה. אנשים אמרו לי אודי רוצאות שהעברתי במסודות פיננסיים: פעם הרגשנו שלארגון היה אכפת מאיתנו, הרגשנו שראים אותנו, שחשוב להם שההסכם יגן עלינו. היום חשוב הכסף, זה האלוהים החדש.

אנשים מופתשים להרגיש שלמישהו אכפת מהם, שיש להם מקום בעולם. להיות חסורים, משממתיים, לא להיות מספ”.

למה אנשים בורחים מהחלומות שלהם? למה לא הולכים איתם עד הסוף?

”מפחד ללכת עד הסוף. אנשים אומרים: ’אני לא ראי’, אני לא מספיק טוב, הפרנסה לא בטוחה, יש שניונים שאני צריך לעבור, תוסיף להם את תחושת האחריות הכבדה שיש למי שרוצה להיות מטפל, למשל, עם זוג במשבר שמגיע לתתייעצות. מלא פחדים. ברגע שאדם מבין שה הכיוון האמיתי, זה גורם לאושר גדול מצד אחד, אבל מנגד האחרות גדולה, וזה מפחיד”.

אבל הפחד אמיתי.

”ממהדורה הבאה של הספר הוספתי תרגיל שאומר כך: השליחות מפחידה מאוד, ובכל זאת, באיזה תנאי כן תעשה אותה? מה צריך לקרות כדי שתוכל ללכת צעד אחד קדימה? מה ירגיע אצלך את הפחד? ”למשל, אדם יכול לכתוב: אני לא אעזוב את מקום העבודה הנוכחי עד שאמצא מקום שבו ארוווח סכום מסוים עם פוטנציאל גדילה. או: אני אתחיל לעשות את השליחות שלי רק בתנאי שאלמד קודם עוד משהו או אעבוד תהליך התמקצעות נוסף שיגרום לי להרגיש קצת יותר בטוח במקצוע החדש שלי. רשימה של דברים שמרגיעים את הפחד, לא נלחמים בו. הכוונתי בספר את מה שכתב דרב קוק בעניין: נגד פחד צריך חוצפה. והחוצפה שמתגברת ברוך האחרון היא חובות”.

מה זה אומר בפועל, החוצפה הזאת?

”להבין שלחות שליח לו להיות חוצפן במידה מסוימת.

למה? כי אני לא באמת ראי. כדי לקום ולעזור לזונת. במשבר צריך מידה של חוצפה. אני לא ראי, אבל אני בכל זאת עושה את זה. גם כדי לכתוב את הספר שכתבתי צריך חוצפה חובית. כי מי אתה בכלל? לא רב, לא למדת ב’מרכז’, אתה ’חורז בתשובה’, ב’ציקמוק בן 38. אני ראי לכתוב ספרים? ודאי שאני חוצפן”.

ובכל זאת כתבת אותו.

”כי העולם צריך את הספר הזה. אנשים רחפו אותי. מיישרו אפילו עזרה לי במימון כי האמינה שאנשים זקוקים לספר. האם הוא מושלם ממש כל. אבל כבר יש אנשים שהוא שינה להם את החיים. אנשים שלא מכירים אותי מגיבים באופן יוצא דופן”.

הצלחה מקומית

אחד הטיפים של שרון למציאת השליחות הוא אבחון הכישורנות של האדם, במקרה שיש לו כמה, הוא מרגים כמה כדאי לו להתמקד. אני שואל אותו מה הוא אומר למישהו שטוענת בפניו שהיא לא טובה בכלום – לא טיפל בילדיו, לא בשטיפת רצפתו ולא בלימודים – ”במקרה כזה אני מבקש ממנה לספר לי על שלושה סיפרי הצלחה שלה. והיא תמיד מוצאת.

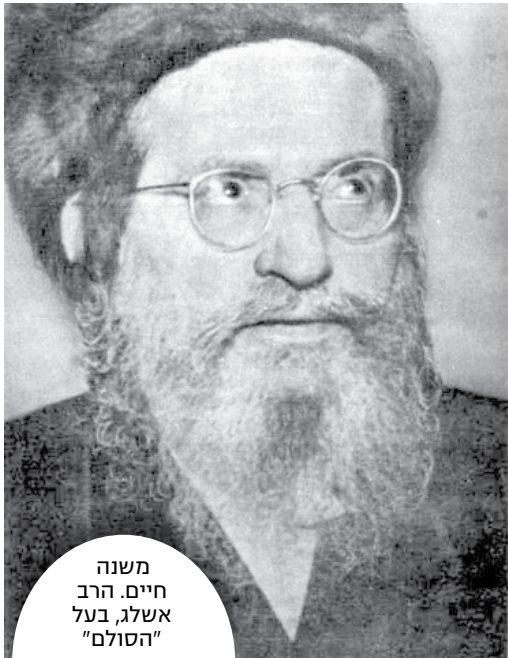
”זה לא חייב להיות משהו מופצץ. סיפור הצלחה יכול להיות הייתה צריכה אותו, והייתי שם בשבילה. ואז בשלושת הסיפורים אנתנו פתאום רואים תכונות שחזרות על עצמן. למשל, רגישות, יחסי אנוש, הקשבה. איש מעולם לא הצליח לשכנע אותי שאין לו כישרון כלשהו, וגם לא יציגתי. אתה יודע למה? כי הקב”ה לא ברא אותו סתם. אין אצלו בריות מיותרות”.

ומה עם מי שלא מאמינים? איך אתה מושכנע אותם?

”לא משכנע אף אחד. בכל יודעי יש ניצוץ אמונה, צריך רק לקלף כמה קליפות. יש גם מי שנוביים בצורה קשה והם בדרך כלל לא הקול שלי. לקב”ה יש שיטות שלו להחיות את כולם”.

בכל יום במעט אנתנו חווים כישלון או שניים ומאבדים ביטחון, אך שרון טוען שדווקא כישלון יכול להיות מתנה. ”הוא שומר עליי עניו. אדם יכול להצליח בהמון תחומים, אבל התחום שבו הוא נכשל מכנים אותו לפרופרציות. דוגמה על עצמי: אני יכול להוציא ספרים, להעביר הרצאות ולתת ייעוץ, אבל שוקולד מפיל אתי. ווו אחלה מתנה, כי אתה מבין שאתה לא מושלם, שיש לך עוד עבודה. זה גורם לך להתקדם, להמשיך ללמוד, לא להפך למפלצת גאוזתנית. דבר שני, זה נתון כך אמפתיה לזולת, כי כשאנתו יושב מול מי שנכשל במשהו שבשבילך הוא קל, אז אתה אומר: איך הוא לא מצליח? אבל כשגם אתה נכשל במשהו, אתה כבר מסוגל להבין אותו.

”דבר נוסף, הכישלון שלך מחבר אותך לשליחות של אחרים. העולם בנוי ככה שהכישלון שלך הוא הכישרון שלהם, וככה אנשים מתפרנסים לו מזה. דבר אחרון, זה מחבר אותך לשולח. מי שמצליח ככלל, בשביל מה הוא צריך אותה

מתי אנתנו פונים אליו? בעת צרה”.

מתי הכישלון הוא בעצמך השליחות?

”למשל, אדם שלא הצליח למצוא בת זוג עד גיל מאוחר, ולאחר מותהו חזון מבין את הרווקים יותר מכל אחד אחר ועוזר להם. או מישוה שהייתה בולימית, יצאה מזה, ועכשיו היא עוזרת לבולימיות”.

האם ייתכן שהשליחות שלנו נמצאת במקום שאנחנו רבי בורחים ממנו?

”כן. הייתה אצלי מישוה שבעלה נפטר מסרטן. במשך

שנים הוא ברחה מכל דבר שקשור במחלה. 20 שנה אחרי שהתאלמנה היא פגשה באדם אמיד שאשתו נפטרה מסרטן והוא רצה להקים עמותה שתוממת במשפחות החולים. התנאי שלו לפתיחת העמותה היה שהיא תנהל אותה.

האישה נפגשה אתי ואמרה: ’ברדתי מזה כל החיים, אני לא יכולה. בעזרת תהליך ממושך והרבה עבודה היא הבינה שדווקא היא מסוגלת להבין טוב יותר אנשים שהיו במצבה, ולכן היא מתאימה לתפקיד. היא עשתה כל מיני דברים בחיים, אבל אף פעם לא הרגישו שזו השליחות שלה. ”שאלתי אותה: ’יכול להיות שדווקא במקום שהכי ברתת ממנו הקב”ה מסמן לך את השליחות הגדולה שלך?’. בסוף הם פתחו את העמותה, וזה קשה לה, אבל ממלא אותה באופן שהיא מעולם לא חתונה. זו גם תרפיה עצמית בשבילה”.

בפרק העוסק בחינוך, שרון יוצא בתוקף נגד ”הסימון של שליש מהילדים בריטלין”, הצעיר שהמערכת תעזור להם למצוא את השליחות הפרטית שלהם ובכך תסייע להם הרבה יותר.

הרבה מורים לא יסבימו איתך בעניין הזה. בלי מתן רישולן לילדים שזקוקים לכך, מורים יתקשו לקיים שיעורים בביתות.

”יש ילדים שבאמת אין ברידה איתם, אבל עד כמה שידע לי מדובר בסך הכול של 10-5 אחוזים – לא יותר – שבאמת צדיכים את זה. אלא שהאבעז על הדחק הפכה לקלה מאוד, והיום המון ילדים מקבלים ריטלין”.

לא כל מורה הוא קואציר שמסוגל לעזור לילד למצוא את הייעוד שלו.

”זה ברויך העניין. החלפת התפיסה החינוכית בתפיסה אחרת, שאומרת שהעיקר הוא לא שישבו בשקט, אלא לעזור להם למצוא את השליחות שלהם. כבר אמר על זה שלמה המלך מזמן: ’זנוך לנעז על פי דרכו’. בואו נעזור לו לברד את דרכו”.

ומה דרכו של שרון? בחלק השני של ספרו הוא מראיין באריכות שלושה אנשים עם סיפורים מעוררי השראה. אני שואל אותו אם ייתכן שהשליחות שלו היא בכלל להיות עיתונאי. ”לא נראה לי” הוא צוחק. ”למרות שרדגישני שהיחקיק טוב את העיתונאי ומאוד נהניתי מזה. אני מודה במחומי. גם כשכתבתי את הספר הראשון שלי (הרומאן ’אייכד’, 2013), רציתי להגיד בו משהו, והיה לי קשה להסתיך את המסר שרציתי להעביר”.

מה העולם שלך? אתה רואה מצב שבו השליחות שלך משתנה בעתיד?

”העולם הוא ללמד את כל העולם את מה שפתח והצייל אתי: התורה, עד רבדיה הגלויים והסמויים”. ■

לתגובות: dyokan@makorrishon.co.il